

ROGER

Er is een nieuwe man in mijn leven gekomen. Zijn naam is Roger.

Ik zag hem voor het eerst in een nieuwsuitzending van de VRT. Na zijn debuut verscheen hij meermaals in de pers en de media. Recent toonde Canvas een prachtige reportage over hem, gemaakt door zijn dochter.

Roger is 90 jaar en woont in een woonzorgcentrum. Hij trok vorig jaar de aandacht met een bittere aanklacht tegen de negatieve perceptie ten opzichte van oudere mensen in onze maatschappij. Aanleiding was de COVID-19 pandemie die dit pijnpunt haarscherp heeft uitvergroot. In zijn open brief zegt hij het volgende: *"De bijdrage van mensen van die leeftijd (ouder dan 80) aan de gemeenschap is nu nihil, hun aanwezigheid is te verwaarlozen."*

Roger zelf is nochtans het levende voorbeeld van het tegendeel. Zijn open brief werd veelvuldig gelezen en heeft velen diep geraakt.

In naam van de zovele leeftijds- en lotgenoten die niet kunnen of durven te spreken, is Roger opgestaan en heeft hij zijn nek uitgestoken. Zijn boodschap is krachtig, vastberaden en waardig gebracht, ondanks of mede dankzij zijn kwetsbaarheid die eigen is aan zijn hoge leeftijd.

De impact van het publieke optreden van Roger reikt echter verder dan zijn aanklacht over de gedwongen isolatie. Hij is de levende getuigenis van het feit dat het negatieve beeld ten opzichte van ouderen een illusie is, een vorm van hokjesdenken waar wel meerdere groepen in onze samenleving het slachtoffer van zijn.

Dé oudere bestaat niet, net zoals dé jongere niet bestaat. Elk individu heeft zijn kwaliteiten. En als de zelfredzaamheid afneemt met het ouder worden, zijn er altijd domeinen waarin de persoon autonoom kan zijn en beslissingen kan nemen.

Binnen het onderwijs bestaat een fenomeen dat het 'Pygmalion-effect' wordt genoemd. Het betekent dat de prestaties van een leerling deels afhangen van de verwachting van zijn leerkracht. Het is mijn overtuiging dat hetzelfde mechanisme kan spelen bij het ouder worden. Wanneer er minder van ons wordt verwacht omdat we niet meer 'werken', of omdat fysieke of mentale functies wat sputteren, is het essentieel om onze kwaliteiten optimaal te blijven benutten en om niet onder onze mogelijkheden van het moment te gaan leven.

Wat in onze macht ligt, wat we (nog) kunnen, moeten we gewoon doen. En we blijven dienstbaar. Dat zijn we aan onszelf en aan onze medemens verplicht. En als het nodig is, moeten we onze stem laten horen. Net zoals Roger.

Aan alle Rogers in deze wereld: bravo, goed gedaan! Jullie verdienen een standbeeld.

(Mieke)